

og primært blot give ly for vind og vejr. For spejderhytter kan der være lidt større variation med hensyn til størrelse og indretning end for byggeri, der udelukkende er beregnet til skovbørnehaver. Udgangspunktet er, at der i begge tilfælde skal være tale om beskedent byggeri, der ikke kan forveksles med egentlige børneinstitutioner, kursusjendomme eller lignende.

I landzone skal byggeriets udseende og beliggenhed desuden godkendes af landzonemyndigheden efter planloven.

Til § 12

Bestemmelsen erstatter den gældende lovs § 11, hvorefter samlede fredskovstrækninger ikke må udstykkes eller formindskes ved arealoverførsel (i det følgende samlet benævnt som »udstyknings«). »Samlede fredskovstrækninger« omfatter skovstrækninger, der ligger op til 1 km fra hinanden, og dette gælder uanset størrelsen af de pågældende skovstrækninger.

Forbuddet mod udstykning i den gældende lov skal bl.a. ses i forlængelse af den gældende formålsbestemmelse, som omfatter forbedring af skovbrugets ejendomsstruktur. Man har endvidere med forbuddet ønsket at modvirke de ulemper, der kan opstå, når fysisk sammenhængende skovstrækninger drives af forskellige ejere. En ejer kan således ved hugst på sin ejendom udsætte naboens bevoksninger for skade som følge af vind og vejr, hvis de to ejendomme støder umiddelbart op til hinanden.

Efter forslaget er forbedring af ejendomsstrukturen imidlertid ikke et mål, der fremover skal fremmes indenfor skovlovens rammer. På den baggrund kunne det derfor overvejes at ophæve forbuddet mod udstykning. Når det i forslaget alligevel fastholdes, at det kræver tilladelse at udstykke fysisk sammenhængende skov, skyldes det flere forhold. Adgang til skoven for såvel den almindelige skovgæst som for det organiserede friluftsliv besværliggøres således ofte, hvor sammenhængende skovstrækninger ejes af flere selvstændige ejere. De kulturhistoriske og landskabelige værdier, der ligger i at bevare godslandskabet som et karakteristisk landskabstræk, gør det også ønskeligt så vidt muligt at bevare sammenhængende skovstrækninger under én ejer. Endelig er der stadig skovdriftsmæssige ulemper forbundet med, at sammenhængende skovstrækninger drives af forskellige ejere, jf. ovenfor.

I forslaget er forbuddet mod udstykning dog lempet væsentligt. Efter forslaget indskrænkes forbuddet mod udstykning således til kun at gælde for fredskovspligtige arealer, der hænger fysisk sammen (»sam-

menhængende fredskovspligtige arealer«). Fredskovspligtige arealer, der ligger fysisk adskilt, kan herefter udstykkes uden dispensation efter skovloven.

Et fredskovspligtigt areal, der gennemskæres af en vej, som kan krydses, et enkelt jernbanespor eller et vandløb eller andre mindre topografiske skel, fx en smal mark eller eng, skal dog stadig betragtes som sammenhængende. Forholdet kan dog have betydning i sager om dispensation fra forbuddet mod udstykning. Det beror således stadig på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, om to fredskovspligtige arealer er sammenhængende.

Skovejerne får ved denne lempelse bedre mulighed for at udnytte det økonomiske potentiale, der kan ligge i muligheden for udstykning, uden at det medfører væsentlige forringelser for den friluftsmæssige anvendelse af skovene. Udstykning kan dog stadig kræve tilladelse efter anden lovgivning, fx udstykningsloven og planloven.

Det forudsættes, at den hidtidige praksis for udstykning fortsættes for så vidt angår de fysisk sammenhængende fredskovspligtige arealer. Det betyder, at udstykning som udgangspunkt er tilladt, hvis delene efter udstykningen hver især er over 50 ha på gode jorder stigende til 300 ha på magre jorder. Betegnelsen gode eller magre jorder er et udtryk for dyrkningsforholdene, som afhænger af jordbundsforholdene samt de klimatiske forhold, især nedbør og frostrisiko. På et konkret areal fastsættes dyrkningsforholdene, også kaldet boniteten, ved at se på træernes højde ved en given alder. Der er i dag ikke samme hensyn til ejendomsstruktur og driftsmæssig bæredygtighed bag disse størrelsesgrænser, som der var tidligere. Den gældende praksis er imidlertid fastholdt for at undgå, at der opstår flere boliger i fredskov, end der er mulighed for at opføre i dag. Grænsen for, hvornår en bolig anses for nødvendig, er således fortsat 80 ha på gode jorder stigende til 300 ha på magre jorder. Hvis der ændres på grænserne for udstykning, kan det få afsmittende virkning for de arealstørrelser, der skal til for at opføre en bolig. Og der er ikke noget ønske om at øge antallet af boliger i fredskov.

Det er således risikoen for mere boligbyggeri, som gør, at de gældende arealgrænser for udstykning er fastholdt. Det forudsættes derfor, at hvor der p.g.a. jordens ringe bonitet kun kan udstykkes i større dele på fx 200 - 300 ha, kan der fremover efter et konkret skøn udstykkes i mindre dele, hvis der til hver af delene allerede er en bolig. Dog kan der ikke udstykkes i dele på under 50 ha.

Det er ministeren, der i forbindelse med en ansøgning om dispensation til udstykning efter § 38 sikrer,